

der have af dem, men væsentligt efter, hvad Eiendommen kan antages at koste at opføre, hvis den er ny, og, hvis den er gammel, saa fradrages, hvad den gamle Eiendom er mindret i Værdi end en ny. Jeg sender jo nok den sædvanlige Clausul, der staaer i Taxationsforretninger saavel over Møller, som over andre faste Eiendomme i Genhold til Forordn. 7de Juni 1827 § 2: „Dommeren bør altid nøie indskærpe Taxationsmændene, at de have at tage Hensyn til Eiendommens virkelige Værdi i Handel og Wandel, og ikke enten til Ufsurancen, eller til hvad Bygningen kan have kostet at opføre, saalidet som til det, Eiendommen under heldigere Conjuncturer har været og kan forventes igjen at ville blive værd.“ Det staaer i enhver Taxationsforretning. Men jeg veed ogsaa, hvad slige Former have at betyde, og jeg er temmelig overbevist om, at, hvis en Taxationsforretning for en Eiendom, hvort der var udlaant Umyndiges Midler, kom ind til vedkommende høitagtede Revisionschef, og denne Eiendom var taxeret efter hvad en saadan Mølleeiendom kunde give i aarligt Overskud, og det tillige var oplyst, — det forudsætter jeg, at det maatte være —, at denne Eiendom ikke var saa meget værd i Handel og Wandel, eller at Bygningerne vare slette, maadelige, daarlige, i forfaldne Omstændigheder, saa vilde han ikke sanctionere Udlaanet. Gamle Bygninger forrente sig jo temmelig godt; men man maa erindre, at den gamle Eiendom gaaer snart ud og bliver til Ingenting. Naar der er Tale om Formindsfelse af Eiendomsværdien paa Grund af en mindre aarlig Indtægt, ja, saa vil man vistnok tage Hensyn til den; hvis en ny Eiendom — jeg holder mig væsentligt til nye Eiendomme; det Samme gjælder naturligvis forholdsvis med Hensyn til de gamle Eiendomme — hvis en ny Mølleeiendom forrentede Mindre end den havde kostet at opføre, ja vel, saa følger det af sig selv, saa taxerede man kun efter den mindre Forrentning; men, hvis den forrenter Mere end den koster at opføre, taxerer man den kun efter hvad den har kostet at opføre. Saaledes, troer jeg, vil enhver forsigtig Mand ved Udlaan af offentlige Midler handle, og saaledes har jeg handlet.

Det er fremdeles sagt, at § 11, saaledes som den foreligger i Udkastet, vil være overflødig. Jeg troer dog heller ikke, at det er saa aldeles berettiget. Den Bestemmelse, som staaer i § 11, har vel Praxis for sig; men jeg troer ikke, at den selv er videre lovhjemlet; i det Mindste er det ikke mig bekendt, at der er noget Lovstf., som bestemmer det, der indeholdes i denne Paragraph. — Jeg skal endnu tillade mig et Par Ord med Hensyn til det Forslag, der af Udvalget er stillet til § 13. Det er stillet i Lighed med, hvad der er bestemt i enkelte nyere Love, at Mulcterne, istedetfor at tilfalde Amtsfattigkassen, skulle tilfalde Sogneens Fattigkasse. Udvalget har troet, at det vilde være rettest, at Mulcterne ligesaavel paa Landet som i Kjøbstæderne tilfaldt den mindre Communes Fattigvæsen; det vil være lettere at kontrollere og at opdage, naar det vides, at Mulcten falder til en Institution, som staaer under Bestyrelse af Mand paa det Sted, hvor Mulcten er ifalden; naar Mulcterne derimod falde til Amtsfattigkassen, sees det ikke saa vel, hvorledes der forholdes med dem, og den simple Mand vil dog ogsaa gjerne have et Tilsyn dermed. — Grunden til det andet Ændringsforslag, Udvalget har stillet, have vi opgivet i Betænkningen.

Schytte: Jeg troer, at den meget ærede 1ste Landstingsmand for 5te Kreds (Stampe), der har stillet Ændringen til § 9, har megen Ret, naar han viltrede, at det kommer an paa, fra hvilken Side man betragter Sagen, Noget, som ogsaa den høitagtede Minister i sit første Foredrag selv bemærkede; men jeg vil da bemærke, at den Mening om Sagen, som den høitagtede Minister har, ikke stemmer med min. Da Møllestylden og de øvrige Afgifter vare under Omhandling i Udvalget, var man enig i, at det var det Ønskeligste, at disse Afgifter kunde bortfalde, hvilket ogsaa staaer anført i Betænkningen; men det var den Udtalelse, som fra Finansministeriets Side var skeet, der afholdt os fra at gjøre en bestemt Indstilling. Dette maa naturligvis tillige forstaaes saaledes, at man, paa Grund af denne Udtalelse, ikke troede at finde et saadant Medhold i Thinget, at man kunde vente, at en Ændring i denne